

Arrest

nr. 251 097 van 16 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 juni 2019.

1.2. Op 30 januari 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 15 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger geboren en getogen in Zacatecoluca in het departement La Paz. In november 2018 reisde u naar Panama, waarna u terugkeerde naar El Salvador op 17 april 2019. Na uw terugkeer woonde u, samen met uw kinderen, bij een vriendin in het departement La Paz tot aan uw vertrek.

Sinds 2003 had u een zaak waar u voeding serveerde. In 2013 begonnen bendeleden van MS 50 dollar per week te vragen als renta, maar omdat u zei dat u maximaal 30 dollar kon betalen, mocht u hen ook voedsel geven. Nadat u hen zo'n anderhalf jaar voedsel had gegeven als betaling vroegen ze u plots 80 dollar. U herhaalde dat u dat niet kon betalen. Ze dreigden dat, indien u niet zou betalen, u voor de gevolgen zou instaan en u uw zoon dood zou terugvinden. Ze vroegen u steeds naar dit bedrag en de baas van de bendeleden begon u ook te bellen. Ze dreigden er ook mee dat ze uw kinderen zouden doden als u naar de politie zou gaan. Omdat u niet op hun vraag inging werd uw zoon op het einde van de schooldag geslagen door bendeleden. Ze zeiden tegen hem dat hij aan u moest zeggen dat u het geld moest betalen. Hierna verzamelde u zoveel mogelijk geld en liet u uw twee oudste zonen in 2016 naar Panama vertrekken, waar ze tot op heden nog steeds verblijven. In 2017 eisten de bendeleden weer dat u 80 dollar betaalde. Een week later kwamen er twee bendeleden naar u die zeiden dat u niet luisterde waarop ze u meermaals sloegen. Nadat u geslagen werd ging u gedurende enkele maanden niet meer naar uw handelszaak. Toen u na 8 à 10 maanden weer opendeed, werden de bedreigingen door de bendeleden frequenter en vroegen ze u steeds meer geld. In november 2018 bent u naar Panama gereisd, waar u zo'n twee maanden en half werkte. Aangezien de overheid de migranten in Panama terugstuurde, keerde u op 17 april 2019 terug naar El Salvador. U startte in een andere colonia, bij een vriendin van u, een nieuwe zaak op. Twee weken na uw terugkeer uit Panama kwamen twee mannen op een motorfiets naar u toe en vroegen uw identiteitskaart. Toen ze zagen dat u niet van daar was, zeiden ze dat u moest terugkeren naar uw wijk. Ze duwden een pistool in uw zij en gaven u een ultimatum van 72 uur om de wijk te verlaten. U vroeg aan uw vriendin om alle goederen van uw nieuwe zaak te verkopen en sprak met uw zonen in Panama. Zij regelden een ticket voor u. U kwam niet meer buiten tot aan uw vertrek.

Op 28 mei 2019 reisde u samen met de ex-partner van uw zoon, M. C. A. M. (CGVS 1917527; O.V. 8.857.524), met het vliegtuig via Spanje naar Nederland. In Amsterdam nam u een bus tot in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u een paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.*

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u renta moest betalen aan de bende MS13. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Van de problemen met de bende 18 in mei 2019, die u wilden verjagen omdat u zich in een andere wijk bevond dan diegene aangegeven op uw identiteitsbewijs, kan hetzelfde gezegd worden.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen over de renta die u moest betalen aan MS13 zijn immers niet geloofwaardig.

Zo zegt u dat u in 2003 uw zaak opstartte waar u en uw kinderen werkten. Hierna geeft u aan dat de bendeleden u sinds 2013 om 50 dollar per week vroegen (CGVS, p. 12). Gevraagd om meer in detail te treden over de eerste keer dat u werd afgeperst in 2013 geeft u opnieuw aan dat ze u in 2013 om 50 dollar per week vroegen (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd of u effectief betaalde, antwoordt u dat de bendeleden van 2003 het voedsel aanvaardden, maar dat ze in 2013 het voedsel niet langer aanvaardden en geld eisten. Er op gewezen dat u aanvankelijk verklaard had dat bendeleden u voor de eerste keer vroegen om renta te betalen in het jaar 2013 wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het reeds in 2003 was (CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer dan de andere bendeleden 80 dollar begonnen te vragen, verklaart u aanvankelijk dat dit in 2004 was, dan wijzigt u wederom uw verklaringen en stelt u dat het in 2006 was. Gevraagd wanneer de bende u voor de laatste keer vroeg om 80 dollar te betalen, antwoordt u dat het in 2010 was. Daarop verklaart u echter dat er tussen 2010 en uw vertrek naar Panama nog steeds 80 dollar werd gevraagd (CGVS, p. 15).

Gelet op bovenvermelde inconsistenties betreffende de data werd u gevraagd om in plaats van de datum van de feiten uw leeftijd te vermelden. U verklaart vervolgens dat u 32 jaar oud was in de periode dat u voedsel gaf aan de bendeleden (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe oud u was toen de bendeleden voor de eerste keer naar de 80 dollar vroegen, antwoordt u dat u 42 was (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt om te verduidelijken hoeveel u moest betalen tussen uw 32ste en uw 42ste zegt u dat u gedurende die periode 80 dollar aan MS betaalde. Geopperd dat u net vertelde dat u de eerste keer 80 dollar betaalde toen u 42 was, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u de eerste keer 80 dollar betaalde toen u 32 jaar oud was (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe oud u dan was toen de bendeleden voor de eerste keer 30 dollar renta vroegen, zegt u opnieuw dat u 32 was. U daarop gevraagd of ze u op uw 32ste zowel 30 als 80 dollar vroegen, bevestigt u dit. Ook zegt u dat u de laatste keer 80 dollar betaalde toen u 42 was (CGVS, p. 18).

Daarnaast verklaart u ook dat ze eerst 30 dollar per week vroegen, maar ze na verloop van tijd 80 dollar begonnen te vragen. Hierna verklaart u dat u door de baas van de bende werd gebeld en dat hij eiste dat u de 30 dollar aan renta wekelijks moest betalen.

Ook geeft u aan dat ze, nadat u de zaak terug opendeed, meer geld vroegen (CGVS, p. 12). Later geeft u opnieuw aan dat de baas van de bendeleden u vanuit de gevangenis belde en u naar de 30 dollar vroeg.

Gevraagd waarom u dan aangaf dat ze meer geld vroegen, zegt u dat het in totaal zo'n 50 dollar was. Hierop maakt u zonder verdere uitleg de optelsom 30 plus 20 (CGVS, p. 20). Naast het feit dat uw verklaringen over de bedragen niet overeenkomen, geeft u aan dat u werd geslagen omdat u de 80 dollar niet betaalde. Het is dan ook opmerkelijk dat u na uw heropening enkele maanden later nog slechts 30 dollar moest betalen, des te meer omdat u aangaf dat de bedragen stegen na de heropening van uw zaak.

Dat u ongeschoold zou zijn kan geen verschoning vormen voor het geheel van bovenstaande inconsistenties. Ook van iemand die geen formele scholing heeft genoten kan immers verwacht worden dat zij de gebeurtenissen toch enigszins kan situeren in de tijd. Bovendien baatte u sinds 2003 een eetgelegenheid uit, waaruit kan opgemaakt worden dat u over een minimum aan rekenvaardigheden beschikt. Ook uit uw verklaringen over de geëiste renta blijkt dat u wel degelijk over enige rekenvaardigheden beschikt, zo maakt u onder meer een optelsom (CGVS, p. 20). Zelfs toen u de mogelijkheid kreeg om uw leeftijd aan te geven in de plaats van de datums van de feiten kwamen uw verklaringen over de verschillende feiten nog niet overeen, maar werden uw verklaringen zelfs ongeloofwaardiger.

Vervolgens geeft u aan dat uw zoon, J. E., geslagen werd een week voor hij met zijn broer naar Panama vertrok (CGVS, p. 19). Daarna wordt opnieuw gevraagd of uw zonen vertrokken zijn, een week nadat J. E. werd geslagen, maar u geeft aan dat ze zo'n drie of twee weken later vertrokken (CGVS, p. 19 en 20). Ook geeft u tijdens uw vrij relaas aan dat, nadat uw zonen vertrokken waren, een bendelid 's ochtends aankwam en op het bankje ging zitten. U geeft aan dat dit waarschijnlijk was omdat hij uw kinderen niet meer zag. U zegt dan dat hij u dingen vroeg en u werd geslagen (CGVS, p. 12). Later stelt u echter dat u werd geslagen door twee mannen omdat ze u een week ervoor 80 dollar hadden gevraagd en u niet geluisterd had (CGVS, p. 20). Opnieuw zijn uw verklaringen niet consistent.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de voorgehouden bedreiging door bendeleden in mei 2019 evenmin geloofwaardig. Zo geeft u tijdens uw vrij relaas aan dat u na uw terugkeer uit Panama een tweede handelszaak opstartte in de wijk van uw vriendin (CGVS, p. 12). Hierna gevraagd wanneer u precies bedreigd na het openen van uw nieuwe zaak antwoordde u dat dit in oktober 2018 gebeurde (CGVS, p. 13). Later geeft u echter aan dat u de nieuwe zaak opstartte nadat u terugkeerde vanuit Panama (CGVS, p. 20 en 21).

Daarnaast verklaart u tijdens uw vrije relaas tevens dat u twee maanden nadat u de nieuwe zaak had geopend, werd bedreigd door de bendeleden omdat u niet van uit deze wijk afkomstig was (CGVS, p. 12). Gesteld dat u toch geen twee maanden in El Salvador bent gebleven na uw terugkeer, bevestigt u dat u inderdaad slechts zo'n 30 dagen in El Salvador bleef. Ook zegt u dat u de zaak zelf maar zo'n twee weken beheerde en dat uw vriendin na twee maanden uw zaak afsloot en uw spullen verkocht (CGVS, p. 20 en 21). Opnieuw gevraagd hoelang u al in uw nieuwe zaak werkte toen de bendeleden u bedreigden, antwoordt u dat het twee weken was (CGVS, p. 22). Opnieuw zijn uw verklaringen tegenstrijdig.

Bijkomend past u ook uw verklaringen aan omtrent de huidige woonplaats van uw kinderen. Eerst zegt u dat u uw kinderen hebt achtergelaten in de kamer die u huurde in La Tekera en zij hier sinds uw vertrek wonen (CGVS, p. 9). Later wordt geopperd of u niet naar uw eigen wijk kon terugkeren aangezien de bende 18 daar niet opereerde, maar u antwoordt hierop dat u de 30 dagen van uw verblijf in El Salvador bij uw vriendin verbleef. Hierop gevraagd of uw kinderen zich ook bij u bevonden, antwoordt u bevestigend. Gevraagd waar ze zich nu bevinden, antwoordt u dat ze bij uw vriendin zijn gebleven. U wordt dan geconfronteerd met het feit dat u eerder zei dat uw kinderen nog steeds in de wijk La Tekera wonen, waarop u niet verder komt dan dit te bevestigen en te stellen dat uw vriendin voor hen zorgt (CGVS, p. 22 en 23). Dat u geen duidelijkheid schept over de verblijfplaats van uw kinderen, noch op heden, noch op het moment van de feiten na uw terugkeer naar El Salvador, doet dan ook verdere vragen rijzen bij uw verklaringen over uw eigen verblijfplaats na uw terugkeer naar El Salvador.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Het door u voorgelegde paspoort kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico.

Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador.

Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt dat inzake het verzoek om internationale bescherming van de ex-partner van uw zoon eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet..."

2. Verzoekschrift

Voorafgaand aan de ontwikkeling van door haar aangevoerde middelen vraag verzoekster "de behandeling van de zaak in een zitting met gesloten deuren en in een afzonderlijke hoorzitting dan de hoorzitting voor A.M.M.C., "vanwege bijzonder gevoelige elementen met betrekking tot verzoeksters verhaal, die niet vroeger in de internationale beschermingsprocedure aan bod kwamen, om de hierna uiteengezette redenen".

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") en artikel 3 van het verdrag inzake de rechten van het kind.

Met betrekking tot het verband met het Verdrag van Genève stelt verzoekster dat zij "ernstige bedreigingen en vervolgingen ondergaan in haar land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge onveiligheid situatie in het land van herkomst van verzoekster, wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes. Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst. Als gevolg daarvan is verzoekster niet in staat een menswaardig leven te leiden in El Salvador vanwege de rivaliteit tussen de criminele bendes waarvan ze slachtoffer is".

Wat betreft politieke overtuiging als grond van vervolging argumenteert verzoekster als volgt: *"In El Salvador, georganiseerde misdaadgroepen willen verwerven door middel van criminele activiteiten, zijnde geweld, afpersing en intimidatie, economische en territoriale macht. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde misdaadgroepen die hiervoor, in weerwil van de overheid, onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, allerminst kan omschreven worden als een daad die veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd is. Ofschoon verwerende partij lijkt te impliceren dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador ofwel een soort van economische ondernemingen zijn die hun winst willen maximaliseren, ofwel eenvoudige straatcriminelen zijn, is het duidelijk dat hun bedoelingen veel verder reiken (zie infra) dan het louter economische. Bovendien gaat het om het verwerven en economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid. Dergelijke praktijken zijn duidelijk politiek gemotiveerd en dit ontkennen berust aldus ofwel op kwade wil, ofwel op een al te enge notie van het wat het begrip 'politiek' inhoudt. Bovendien verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing naar het COI Focus-rapport dd. 15/07/2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador om haar stelling kracht bij te zetten. Dit is echter merkwaardig, daar een dergelijke zienswijze geenszins te lezen valt in voormeld rapport. In dit rapport valt echter wel het volgende te lezen aangaande de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador" "... (COI Focus - SALVADOR Situation sécuritaire, 15 juli 2019, p. 23-24). "Uit bovenstaande informatie blijkt onomstotelijk dat de daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor de vervolging is dus eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging, en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert".*

Zij stelt vervolgens dat *"Een ruime interpretatie van het begrip 'sociale groep' werd eveneens gehuldigd door de Belgische en Europese wetgever bij de aanneming van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 10, § 1. d) van de richtlijn 2004/83/EG" en citeert "... (Parl. St., zittingsperiode 51. 2005-2006, nr. 2478/001, Memorie van toelichting, p. 83.) en artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er op dat "het woord 'onder meer' ('entre autres' in de Franse versie) duidt hier op een niet-limitatieve opsomming, in lijn met de ruime interpretatie die de wetgever aan het begrip sociale groep wilde geven. Ofschoon het woord 'en' op het einde van het eerste streepje kan geïnterpreteerd worden als een aanwijzing dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief dienen aanwezig te zijn, blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding dat dit niet het geval is. Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn. De problemen van verzoekster vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève".*

Verzoekster citeert uit een artikel van *National Geographic* en een rapport van *Human Rights Watch* betreffende de hoge moordcijfers in El Salvador en het geweld gepleegd door bendes. Betreffende het gebrek aan bescherming door de overheid voert verzoekster aan dat er een exodus van de Salvadoraanse politie uit het land aan de gang is, en dat politieleden zelfs niet meer naar hun eigen familie op verlof mogen, en verwijst ze naar een artikel uit de *Washington Post* van 3 maart 2019 om dit te staven. MS13 perst jaarlijks hoge bedragen af en de weigering of onmogelijkheid om dit te betalen leidt tot de moord op de slachtoffers. Verzoekster citeert pagina 31 van de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016 om dit te staven. In ditzelfde document stelde de UNHCR een lijst op van mensen met een risicoprofiel die mogelijks bescherming nodig hebben, en mensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie zijn in de tweede categorie van mensen die volgens de UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Verzoekster heeft een klacht ingediend tegen de benadeelden.

Zij stelt verder dat: *"ook jongeren door de bendes als doelwit worden genomen" "... (UNHCR: Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, march 2016, p. 36) "en dat vrouwen en jonge vrouwen bovendien ook door benadeelden worden gevisieerd" "... (COI Focus Salvador. Situation sécuritaire, 15 juillet 2019, p. 35-36).*

Verzoekster stelt dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland bijzonder gevisieerd kunnen worden door bendes, en zeker indien ze voor hun vertrek problemen hadden met bendes. Ze verwijst in verband hiermee opnieuw naar de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* en eveneens naar de COI Focus *"El Salvador: Retour au*

pays des ressortissants”, van 12/07/2019. In geval van terugkeer naar El Salvador, zou verzoekster, na een verblijf in het buitenland, dus een bijzonder kwetsbaar profiel hebben.

Volgens verzoekster worden in Spanje *“sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch erkent als vluchtelingen door de Audiencia Nacional, omdat erkent wordt dat wegens de situatie van wijdverbreid geweld, de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6).”* Ze haalt aan dat de *“speciale rapporteur voor buitengerechtelijke executies ook in een rapport van 2018 het systematisch gebruik van buitensporig geweld en buitensporige executies door de veiligheidstroepen [heeft] aangekaart (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p11)”* en stelt dat alle *“bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk van aard bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en rechterlijke macht (zie COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p11)”*.

Verzoekster stelt *prima facie* nood te hebben aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van hun politieke overtuigingen, in brede zin. Verder meent verzoekster dat er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Indien de Raad verzoekster hierin volgt, dient er rekening gehouden te worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden dat voortvloeit uit dit artikel niet op daadkrachtige wijze tegen en evenmin toont verweerder aan dat verzoekster, in geval van terugkeer naar El Salvador, geen risico loopt het slachtoffer te worden van zulke bedreigingen en vervolgingen. Verzoekster citeert uit arresten 71 610 en 29 226 van de Raad betreffende het voordeel van de twijfel en stelt: *“Verzoekster meent, op basis van haar verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, haar verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Haar verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst. Bovendien menen we dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd.”*

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoekster tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in El Salvador geanalyseerd moeten worden.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stelt zij *“De CGVS herkent ook dat de situatie in El Salvador zeer precair is, en dat “geweld in El Salvador wijdverspreid is” (beslissing p. 3). We menen, gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador.”* Verzoekster halen aan dat zij bij terugkeer uit het buitenland over een bijzonder kwetsbaar profiel beschikt, en gevisieerd zou worden door de criminele bende. Zij voldoet aan alle voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna *“Handvest”*).

Verzoekster meent dat de grieven van het CGVS op basis van dewelke zij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat het CGVS haar onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft. Zij ontwikkelt het middel verder als volgt:

“A- Betreffend de band met de Conventie van Genève

De bestreden beslissing betwist de vervolgingen en bedreigingen tegen verzoekster niet. met betrekking tot de vluchtelingenstatus, maar ment dat dit gemeenrechtelijke feiten zijn en geen verband houden met de Conventie van Genève. We betwisten dit ten stelligste, en herinneren dat verzoekers herhaaldelijk

met de dood bedreigd. Of het nu gaat om het criterium van het behoren tot een sociale groep of om politieke overtuiging, het Verdrag van Genève is dus wel degelijk van toepassing.

B- Betreffend de band met artikel 48/4 § 2. a), b) van de vreemdelingenwet

De chronologische tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster worden niet betwist. Zoals aan het begin van de aanvraag vermeld, heeft mevrouw V. P. echter te kampen met ernstige geheugenproblemen. We hebben de gelegenheid gehad om ons hiervan bewust te worden en hebben daarom het personeel van het centrum waar ze verblijft gevraagd om haar zo snel mogelijk door een psycholoog te laten zien. Een attest zal aan Uw Raad worden verstrekt zodra het beschikbaar is. Het ligt voor de hand dat na ontvangst van dit attest een nieuwe hoorzitting zal moeten worden gehouden door een gespecialiseerd persoon, vanwege specifieke steunmaatregelen. Dit houdt in dat de beslissing ten minste moet worden nietig verklaard voor bijkomende onderzoeksmaatregelen door de tegenpartij."

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterste ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, voor bijkomend onderzoek, vooral vanwege de specifieke steunmaatregelen behoeften (geheugenstoornis) onder andere over de vervolgingen tegen mensen die weigeren op de eisen van de bendes in te gaan, en over terugkeerders uit het buitenland.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 4 februari 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 (hyperlink).

3.2. Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 1 februari 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element wordt neergelegd: "*Attestation psychologique à destination du Commissariat Général aux Réfugiés et Apatrides (CGRA)*".

4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet*

samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift wordt gevraagd de terechtzitting met gesloten deuren te houden *"vanwege bijzonder gevoelige elementen met betrekking tot verzoeksters verhaal, die niet vroeger in de internationale beschermingsprocedure aan bod kwamen, om de hierna uiteengezette redenen"* en om de zaak van verzoekster en deze van A.M.M.C. in een afzonderlijke terechtzitting te behandelen. In het verzoekschrift wordt vervolgens een summiere uiteenzetting gegeven over het verleden van haar zoon, die in Panama verblijft, en waarvan verzoekster niet op de hoogte zou zijn.

Beide zaken werden op het einde van de terechtzitting behandeld, terwijl ten gevolge van de coronamaatregelen enkel de verzoekster, haar advocate, de vertegenwoordiger van de verwerende partij, de tolk, de griffier en de voorzitter aanwezig waren. Ter terechtzitting deelt de advocate van verzoekster mee dat A.M.M.C. ondertussen vrijwillig is teruggekeerd naar El Salvador. Verzoekster verklaart zich akkoord met de door de Raad genomen maatregelen en insisteert niet langer om de zaak met gesloten deuren te behandelen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota's neergelegd door beide partijen en hun opmerkingen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

Verzoekster verklaart een voedingszaak te hebben uitgebaat sinds 2003. Volgens haar verklaringen begonnen bendeleden van MS in 2013 50 dollar renta per week te vragen. Aangezien ze maar 30 dollar per week kon betalen mocht ze hen ook voedsel geven. Na anderhalf jaar begonnen de bendeleden 80 dollar te vragen. Toen ze vertelde dat zij dit niet kon betalen dreigden zij haar zoon te doden. Zij werd ook gebeld door de baas van de bendeleden. Nadat haar zoon werd geslagen door de bendeleden en hij werd opgedragen verzoekster te zeggen dat zij moest betalen, liet zij haar twee oudste zonen naar Panama vertrekken in 2016 waar zij nog steeds verblijven. Toen zij in 2017 opnieuw 80 dollar renta eisten en zij werd geslagen ging zij enkele maanden niet meer naar haar handelszaak, maar toen zij opnieuw startte werden de doodsb bedreigingen frequenter. In 2018 vertrok verzoekster naar Panama maar keerde op 17 april 2019 terug naar El Salvador toen de Panamese overheid besliste de migranten terug te sturen. Verzoekster startte volgens haar verklaringen, na haar terugkeer een nieuwe zaak in een andere colonia waar een vriendin woonde. Twee weken later kwamen twee mannen op een motorfiets naar haar, vroegen haar identiteitskaart, duwden een pistool in haar zij en gaven haar een ultimatum van 72 uur om de wijk te verlaten. Haar zonen regelden een ticket voor haar en zij kwam niet meer buiten tot aan haar vertrek, samen met A.M.M.C., op 28 mei 2019.

6.3. Daargelaten de vraag of de door verzoekster voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeksters verklaringen inzake de problemen die zij beweert te hebben met de bende MS ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *“Uw verklaringen over de renta die u moest betalen aan MS13 zijn immers niet geloofwaardig. Zo zegt u dat u in 2003 uw zaak opstartte waar u en uw kinderen werkten. Hierna geeft u aan dat de bendeleden u sinds 2013 om 50 dollar per week vroegen (CGVS, p. 12). Gevraagd om meer in detail te treden over de eerste keer dat u werd afgeperst in 2013 geeft u opnieuw aan dat ze u in 2013 om 50 dollar per week vroegen (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd of u effectief betaalde, antwoordt u dat de bendeleden van 2003 het voedsel aanvaardden, maar dat ze in 2013 het voedsel niet langer aanvaardden en geld eisten. Er op gewezen dat u aanvankelijk verklaard had dat bendeleden u voor de eerste keer vroegen om renta te betalen in het jaar 2013 wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het reeds in 2003 was (CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer dan de andere bendeleden 80 dollar begonnen te vragen, verklaart u aanvankelijk dat dit in 2004 was, dan wijzigt u wederom uw verklaringen en stelt u dat het in 2006 was. Gevraagd wanneer de bende u voor de laatste keer vroeg om 80 dollar te betalen, antwoordt u dat het in 2010 was. Daarop verklaart u echter dat er tussen 2010 en uw vertrek naar Panama nog steeds 80 dollar werd gevraagd (CGVS, p. 15). Gelet op bovenvermelde inconsistenties betreffende de data werd u gevraagd om in plaats van de datum van de feiten uw leeftijd te vermelden. U verklaart vervolgens dat u 32 jaar oud was in de periode dat u voedsel gaf aan de bendeleden (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe oud u was toen de bendeleden voor de eerste keer naar de 80 dollar vroegen, antwoordt u dat u 42 was (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt om te verduidelijken hoeveel u moest betalen tussen uw 32ste en uw 42ste zegt u dat u gedurende die periode 80 dollar aan MS betaalde. Geopperd dat u net vertelde dat u de eerste keer 80 dollar betaalde toen u 42 was, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u de eerste keer 80 dollar betaalde toen u 32 jaar oud was (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe oud u dan was toen de bendeleden voor de eerste keer 30 dollar renta vroegen, zegt u opnieuw dat u 32 was. U daarop gevraagd of ze u op uw 32ste zowel 30 als 80 dollar vroegen, bevestigt u dit. Ook zegt u dat u de laatste keer 80 dollar betaalde toen u 42 was (CGVS, p. 18). Daarnaast verklaart u ook dat ze eerst 30 dollar per week vroegen, maar ze na verloop van tijd 80 dollar begonnen te vragen.*

Hierna verklaart u dat u door de baas van de bende werd gebeld en dat hij eiste dat u de 30 dollar aan renta wekelijks moest betalen. Ook geeft u aan dat ze, nadat u de zaak terug opendeed, meer geld vroegen (CGVS, p. 12). Later geeft u opnieuw aan dat de baas van de bendeleden u vanuit de gevangenis belde en u naar de 30 dollar vroeg. Gevraagd waarom u dan aangaf dat ze meer geld vroegen, zegt u dat het in totaal zo'n 50 dollar was. Hierop maakt u zonder verdere uitleg de optelsom 30 plus 20 (CGVS, p. 20). Naast het feit dat uw verklaringen over de bedragen niet overeenkomen, geeft u aan dat u werd geslagen omdat u de 80 dollar niet betaalde. Het is dan ook opmerkelijk dat u na uw heropening enkele maanden later nog slechts 30 dollar moest betalen, des te meer omdat u aangaf dat de bedragen stegen na de heropening van uw zaak.

Dat u ongeschoold zou zijn kan geen verschoning vormen voor het geheel van bovenstaande inconsistenties. Ook van iemand die geen formele scholing heeft genoten kan immers verwacht worden dat zij de gebeurtenissen toch enigszins kan situeren in de tijd. Bovendien baatte u sinds 2003 een eetgelegenheid uit, waaruit kan opgemaakt worden dat u over een minimum aan rekenvaardigheden beschikt. Ook uit uw verklaringen over de geëiste renta blijkt dat u wel degelijk over enige rekenvaardigheden beschikt, zo maakt u onder meer een optelsom (CGVS, p. 20). Zelfs toen u de mogelijkheid kreeg om uw leeftijd aan te geven in de plaats van de datums van de feiten kwamen uw verklaringen over de verschillende feiten nog niet overeen, maar werden uw verklaringen zelfs ongeloofwaardiger. Vervolgens geeft u aan dat uw zoon, J. E., geslagen werd een week voor hij met zijn broer naar Panama vertrok (CGVS, p. 19). Daarna wordt opnieuw gevraagd of uw zonen vertrokken zijn, een week nadat J. E. werd geslagen, maar u geeft aan dat ze zo'n drie of twee weken later vertrokken (CGVS, p. 19 en 20). Ook geeft u tijdens uw vrij relaas aan dat, nadat uw zonen vertrokken waren, een bendelid 's ochtends aankwam en op het bankje ging zitten. U geeft aan dat dit waarschijnlijk was omdat hij uw kinderen niet meer zag. U zegt dan dat hij u dingen vroeg en u werd geslagen (CGVS, p. 12). Later stelt u echter dat u werd geslagen door twee mannen omdat ze u een week ervoor 80 dollar hadden gevraagd en u niet geluisterd had (CGVS, p. 20). Opnieuw zijn uw verklaringen niet consistent.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de voorgehouden bedreiging door bendeleden in mei 2019 evenmin geloofwaardig. Zo geeft u tijdens uw vrij relaas aan dat u na uw terugkeer uit Panama een tweede handelszaak opstartte in de wijk van uw vriendin (CGVS, p. 12). Hierna gevraagd wanneer u precies bedreigd na het openen van uw nieuwe zaak antwoordde u dat dit in oktober 2018 gebeurde (CGVS, p. 13). Later geeft u echter aan dat u de nieuwe zaak opstartte nadat u terugkeerde vanuit Panama (CGVS, p. 20 en 21). Daarnaast verklaart u tijdens uw vrije relaas tevens dat u twee maanden nadat u de nieuwe zaak had geopend, werd bedreigd door de bendeleden omdat u niet van uit deze wijk afkomstig was (CGVS, p. 12). Gesteld dat u toch geen twee maanden in El Salvador bent gebleven na uw terugkeer, bevestigt u dat u inderdaad slechts zo'n 30 dagen in El Salvador bleef. Ook zegt u dat u de zaak zelf maar zo'n twee weken beheerde en dat uw vriendin na twee maanden uw zaak afsloot en uw spullen verkocht (CGVS, p. 20 en 21). Opnieuw gevraagd hoelang u al in uw nieuwe zaak werkte toen de bendeleden u bedreigden, antwoordt u dat het twee weken was (CGVS, p. 22). Opnieuw zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Bijkomend past u ook uw verklaringen aan omtrent de huidige woonplaats van uw kinderen. Eerst zegt u dat u uw kinderen hebt achtergelaten in de kamer die u huurde in La Tekera en zij hier sinds uw vertrek wonen (CGVS, p. 9). Later wordt geopperd of u niet naar uw eigen wijk kon terugkeren aangezien de bende 18 daar niet opereerde, maar u antwoordt hierop dat u de 30 dagen van uw verblijf in El Salvador bij uw vriendin verbleef. Hierop gevraagd of uw kinderen zich ook bij u bevonden, antwoordt u bevestigend. Gevraagd waar ze zich nu bevinden, antwoordt u dat ze bij uw vriendin zijn gebleven. U wordt dan geconfronteerd met het feit dat u eerder zei dat uw kinderen nog steeds in de wijk La Tekera wonen, waarop u niet verder komt dan dit te bevestigen en te stellen dat uw vriendin voor hen zorgt (CGVS, p. 22 en 23). Dat u geen duidelijkheid schept over de verblijfplaats van uw kinderen, noch op heden, noch op het moment van de feiten na uw terugkeer naar El Salvador, doet dan ook verdere vragen rijzen bij uw verklaringen over uw eigen verblijfplaats na uw terugkeer naar El Salvador. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven."

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift uitdrukkelijk wordt gesteld dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, en derhalve bovenstaande motieven niet worden betwist. Deze motieven zijn naar het oordeel van de Raad pertinent en vinden steun in het administratief dossier en worden in dit arrest door de Raad overgenomen.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster te kampen heeft met ernstige geheugenproblemen, psychologisch bijzonder kwetsbaar is, zij niet in staat is om de gebeurtenissen in het verleden correct te situeren vanwege trauma's die zij heeft opgelopen en de tegenpartij hiermee

geen rekening heeft gehouden in haar beslissing, stelt de Raad vast dat verzoekster noch bij de indiening van haar verzoek, noch bij het invullen van de vragenlijst bijzondere procedurele noden heeft vermeld, noch tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft gewezen op haar psychologische problemen en zij slechts bij aanvullende nota een psychologisch verslag bijbrengt. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad dat verzoekster verwarrende verklaringen aflegt onder meer met betrekking tot het tijdstip waarop de afpersingen door de bende begonnen en de bedragen die werden geëist. Evenwel blijkt hieruit ook dat de medewerker van het CGVS, na dit te hebben vastgesteld, verzoekster vroeg om de gebeurtenissen te situeren aan de hand van haar leeftijd toen deze zich voordeden (notities PO, p. 15). Ook hierna blijkt verzoekster evenwel tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot de start en de hoogte van de renta die haar werd gevraagd. Zo verklaart verzoekster eerst dat zij 32 jaar oud was toen ze betaalde met voedsel (notities PO, p. 15) en 42 toen zij voor het eerst 80 dollar betaalde, terwijl zij later verklaart dat zij 32 jaar oud was toen ze voor het eerst 80 dollar betaalde om uiteindelijk te stellen dat zij, toen ze 32 jaar oud was, zowel 30 als 80 dollar betaalde. Verzoekster verklaart weliswaar ongeletterd te zijn, maar de Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat dit geen verschoning kan vormen voor de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen, nu zij gedurende vele jaren er in slaagde een zaak te runnen en zij blijkbaar wel rekensommen kan maken (notities PO, p. 20).

De Raad kan verzoekster bijgevolg niet bijtreden waar zij stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verzoekster legt pas bij aanvullende nota een psychologisch attest neer, opgesteld door C.D.G.G., klinisch psycholoog en psychotraumatologe op 25 november 2020. Uit dit verslag blijkt dat verzoekster werd onderzocht op vraag van de verantwoordelijke van het LOI van Moeskroen nadat zij zich zorgen maakte om het psychisch welzijn van verzoekster en dat zij van 30 juli 2020 tot en met 17 december 2020 psychologisch werd opgevolgd. De diagnose van de behandelende psychologe, gesteld volgens DSM-5, luidt: *"Syndrome de Stress Post-Traumatique (SSPT), de type dissociatif, avec troubles dissociatifs importants et dont l'amnésie traumatique dissociative est une composante prégnante"*. Voor zover hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster aan post traumatisch stress syndroom lijdt en geheugenproblemen heeft, en verder in het verslag ook verwezen wordt naar het feit dat de dissociatieve symptomen het gevolg zijn van de chronische blootstelling aan een bedreiging in het verleden, kan hieruit evenwel niet blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar problemen op een coherente manier uiteen te zetten; noch blijkt uit het attest enig causaal verband met de door haar voorgehouden problemen met bende MS. Het gegeven dat verzoekster aan PTSD lijdt betekent nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, noch dat deze stoornis zou zijn veroorzaakt door de door verzoekster voorgehouden problemen, nu ook andere gebeurtenissen aan de oorsprong hiervan kunnen liggen. Verder stelt de Raad ook vast dat, waar in het verzoekschrift slechts op uiterst summiere wijze wordt verwezen naar de problemen die haar zoon zou hebben met een bende in El Salvador, verder ook op geen enkele manier wordt uiteengezet welke invloed dit zou hebben op de situatie van verzoekster en hoe zij daardoor geïmponeerd zou worden door de bendeleden. De Raad wijst er op dat het aan verzoekster toekomt *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen dan wel een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij daartoe in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan gegend worden.

De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar voorgehouden problemen met bendes in El Salvador niet geloofwaardig zijn en zij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Verzoeksters betoog dat haar problemen binnen de criteria van het Verdrag van Genève vallen, dat de overheden in El Salvador geen effectieve bescherming bieden en dat Salvadoranen die voor hun vertrek problemen hebben gekend door bendes geïmponeerd worden is dan ook niet dienstig. Waar verzoekster nog betoogt, onder verwijzing naar algemene landeninformatie, dat El Salvador op de lijst staat van de gevaarlijkste staten ter wereld wegens het bende geweld en dat vrouwen en jonge vrouwen door bendeleden geïmponeerd worden, wijst de Raad er op dat het verwijzen naar algemene landeninformatie of een bepaald profiel zonder dit op de individuele omstandigheden van verzoekster te betrekken niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft.

Waar zij tenslotte nog argumenteert dat personen die een klacht ingediend hebben tegen bendeleden volgens UNHCR nood hebben aan internationale bescherming, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoekster nooit melding heeft gemaakt van dergelijke klacht, noch dergelijke klacht toevoegt aan haar verzoekschrift.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Het door verzoekster neergelegde paspoort toont haar identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij en kan het oordeel van de Raad niet ombuigen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van haar verzoek onder punt 5 van dit arrest, waarbij de door haar voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat verzoekster niet kan volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster dient dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijft wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat de in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster de beweemde problemen met de bendes niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet ontvankelijk wordt ingeroepen. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Zij verduidelijkt echter niet – en de Raad ziet niet in – op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

Wat betreft de door verzoekster in het tweede middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster in het tweede middel aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Waar verzoekster in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET